

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 27ης Σεπτεμβρίου 2005 *

Στην υπόθεση T-26/03,

GeoLogistics BV, πρώην LEP International BV, με έδρα το Schiphol Rijk (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη αρχικά από τους H. de Bie και K. Schellaars, και στη συνέχεια από τους De Bie και A. Huizing, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον X. Lewis, επικουρούμενο από τον F. Tuytschaever, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την L. Fraguas Gadea και τον J. M Rodríguez Cárcamo, abogados del Estado, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

με αντικείμενο αίτηση περί ακυρώσεως της αποφάσεως REM 08/00 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2002, η οποία αποφάνθηκε ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών υπέρ της προσφεύγουσας, για την οποία υποβλήθηκε αίτημα από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, δεν είναι δικαιολογημένη,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και I. Labucka, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Απριλίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

Κανόνες σχετικοί με την εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση

1 Σύμφωνα με τα άρθρα 37, 91 και 92 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού

κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), μη κοινοτικά εμπορεύματα που εισέρχονται στην Κοινότητα τα οποία, αντί να υπόκεινται άμεσα στους εισαγωγικούς δασμούς, υπάγονται σε καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης κυκλοφορούν, υπό τελωνειακή επιτήρηση, στο κοινοτικό τελωνειακό έδαφος μέχρι την προσκόμισή τους στο τελωνείο προορισμού.

- 2 Ο δικαιούχος του καθεστώτος εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης ορίζεται από τον τελωνειακό κώδικα ως ο «κύριος υπόχρεος», ο οποίος οφείλει να προσκομίζει τα εμπορεύματα ανέπαφα στο τελωνείο προορισμού εντός της καθορισμένης προθεσμίας και να τηρεί τις διατάξεις του καθεστώτος αυτού (άρθρο 96 του τελωνειακού κώδικα). Οι εν λόγω υποχρεώσεις παύουν να υφίστανται όταν τα εμπορεύματα και το σχετικό έγγραφο προσκομίζονται στο τελωνείο του τόπου προορισμού (άρθρο 92 του τελωνειακού κώδικα).

- 3 Σύμφωνα με το άρθρο 94 του τελωνειακού κώδικα, ο κύριος υπόχρεος οφείλει να παράσχει εγγύηση για την εξασφάλιση της καταβολής της τελωνειακής οφειλής και των λοιπών επιβαρύνσεων που ενδέχεται να γεννηθούν για το εμπόρευμα. Το άρθρο 191 του τελωνειακού κώδικα ορίζει σχετικά ότι, ύστερα από αίτηση του ενδιαφερομένου, η τελωνειακή αρχή επιτρέπει τη σύσταση συνολικής εγγύησης για την κάλυψη περισσοτέρων πράξεων που συνεπάγονται ή ενδέχεται να συνεπάγονται τη γένεση τελωνειακής οφειλής. Κατά το άρθρο 198 του τελωνειακού κώδικα, όταν η τελωνειακή αρχή διαπιστώνει ότι η εγγύηση που παρασχέθηκε δεν εξασφαλίζει ή δεν εξασφαλίζει πλέον ασφαλώς ή πλήρως την εμπρόθεσμη πληρωμή της τελωνειακής οφειλής, απαιτεί από τον υπόχρεο, αφήνοντάς του το δικαίωμα επιλογής, είτε την παροχή συμπληρωματικής εγγύησης είτε την αντικατάσταση της αρχικής εγγύησης με νέα.

- 4 Κατά τα άρθρα 341, 346, 348, 350, 356 και 358 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί (στο εξής: κανονισμός εφαρμογής), τα οικεία εμπορεύματα πρέπει να προσκομίζονται καταρχάς στο τελωνείο του τόπου αναχωρήσεως συνοδευόμενα από παραστατικό

T1. Το τελωνείο του τόπου αναχωρήσεως ορίζει την προθεσμία εντός της οποίας τα εμπορεύματα πρέπει να προσκομιστούν στο τελωνείο προορισμού και θεωρεί δεόντως το παραστατικό T1, φυλάσσει το αντίτυπο που προορίζεται για το ίδιο και παραδίδει τα λοιπά αντίτυπά του στον κύριο υπόχρεο. Η μεταφορά των εμπορευμάτων πραγματοποιείται βάσει του παραστατικού T1. Μετά την προσκόμιση των εμπορευμάτων το τελωνείο προορισμού θεωρεί τα αντίτυπα του παραστατικού T1 που λαμβάνει ανάλογα με τον διενεργηθέντα έλεγχο και αποστέλλει χωρίς καθυστέρηση ένα αντίτυπο του εγγράφου αυτού στο τελωνείο του τόπου αναχωρήσεως, συνήθως μέσω ενός κεντρικού οργανισμού.

5 Το άρθρο 203, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα προβλέπει ότι από την απομάκρυνση εμπορεύματος υποκειμένου σε εισαγωγικούς δασμούς από την τελωνειακή επιτήρηση γεννάται τελωνειακή οφειλή. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 της διατάξεως αυτής, μεταξύ των οφειλετών συγκαταλέγεται ιδίως το πρόσωπο το οποίο είναι υπεύθυνο για την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη χρησιμοποίηση του τελωνειακού καθεστώτος υπό το οποίο τέθηκε το εμπόρευμα.

6 Κατά το άρθρο 217 του τελωνειακού κώδικα, κάθε ποσό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή υπολογίζεται από τις τελωνειακές αρχές μόλις αυτές διαθέτουν τα απαραίτητα στοιχεία και εγγράφεται από τις εν λόγω αρχές στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο υπόθεμα επέχει θέση βιβλίων («βεβαίωση»). Το άρθρο 220, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα προβλέπει ότι, σε περίπτωση που το ποσό των δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή δεν έχει βεβαιωθεί σύμφωνα με τα άρθρα 218 και 219 του εν λόγω κώδικα ή έχει βεβαιωθεί σε ύψος χαμηλότερο εκείνου που νομίμως οφειλόταν, η βεβαίωση του ποσού των δασμών που έχει ή που απομένει να εισπραχθεί πρέπει να γίνει σε διάστημα δύο ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία η τελωνειακή αρχή αντιλήφθηκε την κατάσταση αυτή και είναι σε θέση να υπολογίσει το νομίμως οφειλόμενο ποσό και να ορίσει τον οφειλέτη. Η προθεσμία αυτή μπορεί να παραταθεί σύμφωνα με το προπαρατεθέν άρθρο 219. Σύμφωνα με το άρθρο 221, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα, το ποσό των δασμών πρέπει να γνωστοποιηθεί στον οφειλέτη με την κατάλληλη διαδικασία μόλις βεβαιωθεί.

- 7 Το άρθρο 379, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι, εάν κάποια αποστολή δεν προσκομιστεί στο τελωνείο προορισμού και δεν μπορεί να προσδιοριστεί ο τόπος όπου διαπράχθηκε η παράβαση ή η παρατυπία, το τελωνείο αναχώρησης ενημερώνει σχετικά τον κύριο υπόχρεο το συντομότερο δυνατό και το αργότερο πριν από τη λήξη του ενδέκατου μήνα από την ημερομηνία καταχώρησης της δήλωσης κοινοτικής διαμετακόμισης. Κατά την παράγραφο 2 της διατάξεως αυτής, η ως άνω ανακοίνωση πρέπει να αναφέρει ιδίως την προθεσμία εντός της οποίας δύναται να αποδεικνύεται στο τελωνείο αναχώρησης η κανονικότητα της πράξης διαμετακόμισης ή ο τόπος όπου πράγματι διαπράχθηκε η παράβαση. Η προθεσμία αυτή είναι τριών μηνών από την ημερομηνία της ανακοίνωσης.

Κανόνες περί επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών

- 8 Το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα προβλέπει τη δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών σε περιπτώσεις οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις που δεν ενέχουν ούτε δόλο ούτε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερόμενου.
- 9 Το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα διευκρινίσθηκε και αναπτύχθηκε από τον κανονισμό εφαρμογής και ιδίως τα άρθρα του 899 έως 909. Το άρθρο 905, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει ότι, εάν η εθνική τελωνειακή αρχή στην οποία έχει υποβληθεί αίτηση διαγραφής δασμών δεν είναι σε θέση να αποφασίσει βάσει του άρθρου 899 και η αίτηση συνοδεύεται από αποδείξεις που μπορούν να στοιχειοθετήσουν ειδική κατάσταση που προκύπτει από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου, τότε το κράτος μέλος, στο οποίο υπάγεται η αρχή, παραπέμπει την περίπτωση στην Επιτροπή.

Ιστορικό της διαφοράς*Επίδικες πράξεις εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης*

10 Μεταξύ της 16ης Ιανουαρίου και της 7ης Αυγούστου 1995 η προσφεύγουσα, επιχείρηση με έδρα στις Κάτω Χώρες και φέρουσα παλαιότερα την επωνυμία LEP International BV, κατάρτισε ως εκτελωνιστής, δεκατέσσερα παραστατικά εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης για τη μεταφορά διαφόρων παρτίδων κρέατος (ιδίως βόειο κρέας, «γλυκάδι» μόσχου και πουλερικά) στο Μαρόκο, αναλαμβάνοντας την ευθύνη κυρίου υπόχρεου για τις πράξεις αυτές. Τα εν λόγω παραστατικά εκδόθηκαν για λογαριασμό ενός μόνον προστήσαντος, της εταιρείας Hector International, με έδρα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Πρόκειται ιδίως για τα ακόλουθα παραστατικά T1:

- υπ' αριθ. 5100507, της 16ης Ιανουαρίου 1995·
- υπ' αριθ. 5100508, της 16ης Ιανουαρίου 1995·
- υπ' αριθ. 5102442, της 8ης Μαρτίου 1995·
- υπ' αριθ. 5102443, της 8ης Μαρτίου 1995·
- υπ' αριθ. 5104186, της 25ης Απριλίου 1995·
- υπ' αριθ. 5104187, της 25ης Απριλίου 1995·

- υπ' αριθ. 5104188, της 25ης Απριλίου 1995·

- υπ' αριθ. 5105833, της 12ης Ιουνίου 1995·

- υπ' αριθ. 5105896, της 13ης Ιουνίου 1995·

- υπ' αριθ. 2501311, της 17ης Ιουνίου 1995·

- υπ' αριθ. 5106710, της 4ης Ιουλίου 1995·

- υπ' αριθ. 5106874, της 7ης Ιουλίου 1995·

- υπ' αριθ. 5107619, της 28ης Ιουλίου 1995·

- υπ' αριθ. 5107922, της 7ης Αυγούστου 1995.

¹¹ Ύστερα από τη λήψη ειδοποιήσεως των βελγικών αρχών που επισήμαινε παρατυπίες σχετικά με φορτία κατεψυγμένων «γλυκαδιών» μόσχου, η Douane informatie Centrum (υπηρεσία τελωνειακών ερευνών, στο εξής: DIC) του Rotterdam (Ολλανδία) άρχισε έρευνα, στα πλαίσια της οποίας επέλεξε ένα αριθμό παραστατικών [δηλώσεων διασαφήσεως] για πλέον ενδελεχή έλεγχο. Στις 20

Μαρτίου 1995 η DIC του Rotterdam υπέβαλε έγγραφο ερώτημα στις ισπανικές τελωνειακές αρχές ως προς το εάν το σχετικό με το παραστατικό T 1 υπ' αριθ. 5100508, το οποίο κατάρτισε η προσφεύγουσα στις 16 Ιανουαρίου 1995, τελωνειακό έγγραφο είχε προσκομισθεί για εξόφληση. Με τηλεομοιοτυπία της 20ής Μαρτίου 1995 οι ισπανικές αρχές απάντησαν ότι το έγγραφο αυτό δεν εμφανιζόταν στα βιβλία του τελωνείου του Cadix (Ισπανία). Με τηλεομοιοτυπία της 23ης Μαρτίου 1995 ενημέρωσαν τις ολλανδικές αρχές ότι η σφραγίδα που υπήρχε στο επίμαχο παραστατικό αποτελούσε νόθευση της σφραγίδας που χρησιμοποιεί το τελωνείο του Cadix, η δε υπογραφή [επί του αυτού εγγράφου] δεν ανήκε σε κάποιον από τους υπαλλήλους του τελωνείου. Στις 31 Μαρτίου 1995, η DIC του Rotterdam ειδοποίησε για την παρατυπία αυτή την Fiscale Inlichtingen en Opsporingsdienst (Υπηρεσία πληροφοριών και ερευνών επί φορολογικών θεμάτων, στο εξής: FIOD) του Haarlem. Στις 18 Απριλίου 1995, η FIOD του Haarlem ανέθεσε τον χειρισμό της υπόθεσης στην FIOD του Rotterdam.

- 12 Στις 16 Μαΐου 1995, στο πλαίσιο δειγματοληπτικού ελέγχου, το τελωνείο του Kerkrade (Heerlen, Κάτω Χώρες) απέστειλε στις τελωνειακές αρχές του Cadix δύο αιτήσεις εκ των υστέρων ελέγχου καθόσον αφορά τα παραστατικά T 1 υπ' αριθ. 5102442 και 5102443, που εξέδωσε η προσφεύγουσα στις 8 Μαρτίου 1995. Στις 29 Ιουνίου 1995, οι ισπανικές αρχές γνωστοποίησαν στις ολλανδικές ότι τα τελωνειακά έγγραφα δεν είχαν προσκομισθεί στο γραφείο της αρμοδίας αρχής, ότι οι δύο σφραγίδες είχαν νοθευθεί και ότι οι υπογραφές δεν ανήκαν σε υπάλληλο του γραφείου της αρμοδίας αρχής. Την 11η Ιουλίου 1995 το τελωνείο του Kerkrade ενημέρωσε σχετικά την FIOD του Rotterdam.
- 13 Στις 12 Ιουνίου 1995 το τελωνείο του Kerkrade, επ' ευκαιρία νέου ελέγχου, απηύθυνε στις τελωνειακές αρχές του Cadix δύο αιτήσεις εκ των υστέρων ελέγχου των παραστατικών T 1 υπ' αριθ. 5104187 και 5104188, που είχε εκδώσει η προσφεύγουσα στις 25 Απριλίου 1995. Στις 10 Ιουλίου 1995, οι ισπανικές αρχές πληροφόρησαν τις ολλανδικές ότι τα τελωνειακά έγγραφα δεν είχαν προσκομισθεί στο γραφείο της αρμοδίας αρχής και ότι οι σφραγίδες ήταν νόθες και οι υπογραφές πλαστές. Στις 19 Ιουλίου 1995, το τελωνείο του Kerkrade διαβίβασε τις διαπιστώσεις του στην FIOD του Rotterdam.

- 14 Στις 9 Αυγούστου 1995, οι ολλανδικές φορολογικές αρχές επικοινωνήσαν με την προσφεύγουσα για το θέμα των παραστατικών που είχαν εκκαθαρισθεί παράτυπα. Στις 14 Αυγούστου 1995, οι ολλανδικές αρχές διενήργησαν έρευνα στα γραφεία της προσφεύγουσας και παρέλαβαν τους φακέλους σχετικά με τις διασαφήσεις εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης που καταρτίστηκαν για λογαριασμό της Hector International.
- 15 Η έρευνα των ολλανδικών τελωνειακών αρχών αποκάλυψε ότι δεκατέσσερις τελωνειακές διασαφήσεις που είχαν εκδοθεί από την προσφεύγουσα δεν είχαν δεόντως εκκαθαρισθεί, καθώς τα εμπορεύματα είχαν απομακρυνθεί από την τελωνειακή επιτήρηση. Τα ολλανδικά τελωνεία διαπίστωσαν συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 203 του τελωνειακού κώδικα, τη γένεση τελωνειακής οφειλής σε βάρος της προσφεύγουσας, λαμβανομένης υπόψη της ιδιότητάς της ως κυρίου υποχρέου του καθεστώτος εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης για τις εν λόγω πράξεις. Μεταξύ των μηνών Ιανουαρίου και Απριλίου 1996 οι ολλανδικές αρχές απέστειλαν στην προσφεύγουσα τις πράξεις επιβολής [δασμών] που αντιστοιχούσαν στους εισαγωγικούς δασμούς τους οποίους εκείνη όφειλε. Ακολούθως, οι ολλανδικές φορολογικές αρχές ακύρωσαν τις πράξεις επιβολής [δασμών] που αντιστοιχούσαν στα παραστατικά της προσφεύγουσας σχετικά με δύο φορτία κρέατος που είχαν καταστραφεί από φωτιά στην Ισπανία (T 1 υπ' αριθ. 5107619 της 28ης Ιουλίου και T 1 υπ' αριθ. 5107922 της 7ης Αυγούστου 1995).

Διοικητική διαδικασία σχετικά με την αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών

- 16 Στις 21 Αυγούστου 1996, η προσφεύγουσα υπέβαλε στις ολλανδικές τελωνειακές αρχές αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών.
- 17 Στις 23 Μαρτίου 2000, οι ολλανδικές αρχές υπέβαλαν στην Επιτροπή αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών υπέρ της προσφεύγουσας.

- 18 Στις 24 Μαΐου 2000, η Επιτροπή απέστειλε στις ολλανδικές αρχές μία πρώτη αίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ενημερώσεως, με την οποία ζήτησε να πληροφορηθεί το ακριβές ποσό της αιτηθείσας διαγραφής. Με επιστολή της 16ης Ιουνίου 2000, οι ολλανδικές αρχές επισήμαναν ότι η αίτηση διαγραφής της προσφεύγουσας δεν αφορούσε παρά μόνον τα παραστατικά που καταρτίστηκαν μετά τις 23 Μαρτίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία οι ισπανικές τελωνειακές αρχές ειδοποίησαν για πρώτη φορά τους ολλανδούς ομολόγους τους για την ύπαρξη παρατυπιών σχετικά με παραστατικό της προσφεύγουσας. Η αίτηση διαγραφής αφορούσε, ειδικότερα, συνολικό ποσό 925 706,20 ολλανδικών φιορινιών (NLG), ήτοι 420 067,16 ευρώ.
- 19 Στις 4 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή απέστειλε στις ολλανδικές αρχές δεύτερη αίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ενημερώσεως. Η αίτηση αυτή αφορούσε την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ ολλανδικών και ισπανικών αρχών και ιδίως την τηλεομοιοτυπία της 23ης Μαρτίου 1995 που απέστειλαν οι ισπανικές στις ολλανδικές τελωνειακές αρχές. Οι ολλανδικές αρχές απάντησαν στην Επιτροπή με επιστολή της 28ης Ιουλίου 2000.
- 20 Στις 24 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή απέστειλε τρίτη αίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ενημερώσεως σχετική ιδίως με την εξέλιξη της έρευνας των τελωνειακών αρχών για τις διασαφήσεις που είχαν εκκαθαρισθεί παράτυπα, τον ρόλο της προσφεύγουσας στις επίδικες πράξεις και τα κριτήρια με βάση τα οποία οι ολλανδικές αρχές κατέληξαν στην απουσία πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους αυτής. Οι ολλανδικές αρχές απάντησαν με επιστολή στις 8 Αυγούστου 2001, στην οποία επισύναψαν το πρακτικό εκθέσεως της FIOD του Rotterdam της 2ας Σεπτεμβρίου 1996.
- 21 Με επιστολή της 11ης Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι σκόπευε να λάβει αρνητική απόφαση ως προς την αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών, εξηγώντας της λεπτομερώς τις αντιρρήσεις της σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο και καλώντας την να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας ενός μήνα.

- 22 Με επιστολή της 9ης Νοεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα έλαβε θέση επί των αντιρρήσεων της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα επέστησε ιδίως την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός ότι η απάτη κατέστη δυνατή λόγω της συμπεριφοράς ενός ή περισσοτέρων Ισπανών τελωνειακών ή λόγω παραλείψεων των ισπανικών τελωνειακών αρχών σε σχέση με τις τελωνειακές διατάξεις.
- 23 Μετά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, στις 22 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή απηύθυνε νέα αίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ενημερώσεως στις ολλανδικές αρχές. Η τέταρτη αίτηση αυτή αφορούσε ουσιαστικά τη φερόμενη συμμετοχή ισπανών τελωνειακών υπαλλήλων στην απάτη. Η Επιτροπή ζήτησε επίσης περισσότερες πληροφορίες για τα στοιχεία που οδήγησαν τις ολλανδικές αρχές στη διαπίστωση της ελλείψεως πρόδηλης αμέλειας από πλευράς της προσφεύγουσας. Στις 2 Αυγούστου 2002, οι ολλανδικές αρχές απάντησαν γραπτώς στην τέταρτη αίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ενημερώσεως της Επιτροπής.
- 24 Στις 7 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση REM 08/00 με την οποία διαπίστωσε ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών δεν ήταν δικαιολογημένη στην προκειμένη περίπτωση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- 25 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή θεωρεί ότι, πρώτον, δεν υφίσταται στη συγκεκριμένη περίπτωση ειδική κατάσταση κατά την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα. Δεύτερον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα επέδειξε πρόδηλη αμέλεια, ιδίως διότι, μολονότι είναι έμπειρη επιχείρηση η οποία θεωρείται ότι γνωρίζει τις τελωνειακές διατάξεις και τους εγγενείς στη δραστηριότητά της εμπορικούς κινδύνους (*προσβαλλόμενη απόφαση, αιτιολογική σκέψη 47*), δεν έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να προφυλαχθεί από τους κινδύνους αυτούς, επιβλέποντας για παράδειγμα τους εμπλεκέντες και συνάπτοντας τις κατάλληλες ασφαλιστικές συμβάσεις (*προσβαλλόμενη απόφαση, αιτιολογικές σκέψεις 49 και 50*).
- 26 Στις 10 Δεκεμβρίου 2002, οι ολλανδικές αρχές γνωστοποίησαν εγγράφως στην προσφεύγουσα ότι η αίτηση διαγραφής [δασμών] είχε απορριφθεί.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 27 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Ιανουαρίου 2003, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή. Με επιστολή της 31ης Ιανουαρίου 2003 συμπλήρωσε και προέβη στην τακτοποίηση του δικογράφου της.
- 28 Στις 30 Απριλίου 2003, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Με διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 2003, επετράπη η παρέμβαση του Βασιλείου της Ισπανίας. Στις 23 Ιουλίου 2003, το Βασίλειο της Ισπανίας υπέβαλε υπόμνημα παρεμβάσεως.
- 29 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο της λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή ικανοποίησε το αίτημα εντός της ταχθείσης προθεσμίας.
- 30 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τα επιχειρήματά τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Απριλίου 2005.
- 31 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

32 Η Επιτροπή και το παρεμβαίνουν υπέρ αυτής Βασίλειο της Ισπανίας ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

33 Η προσφεύγουσα επικαλείται προς στήριξη της προσφυγής της ένα μόνο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από σφάλματα εκτιμήσεως και παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως. Αυτός ο λόγος ακυρώσεως αποτελείται από δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος αντλείται από την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως κατά την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα και του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής. Το δεύτερο σκέλος αντλείται από την έλλειψη δόλου ή πρόδηλης αμέλειας κατά την έννοια των διατάξεων αυτών.

34 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα προβλέπει τη δυνατότητα συνολικής ή μερικής επιστροφής των καταβληθέντων εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών ή της διαγραφής ποσού τελωνειακής οφειλής. Ο κανόνας της διατάξεως αυτής έχει διευκρινισθεί από το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής, το οποίο αποτελεί μια γενική ρήτρα επιείκειας που αποσκοπεί να καλύψει ιδίως εξαιρετικές καταστάσεις, οι οποίες δεν υπάγονται αυτές καθεαυτές στις προβλεπόμενες από τα άρθρα 900 έως 904 του κανονισμού εφαρμογής περιπτώσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 25 Φεβρουαρίου 1999, C-86/97, Trans-Ex-Import, Συλλογή 1999, σ. I-1041, σκέψη 18).

- 35 Από τη διατύπωση του προαναφερθέντος άρθρου 905 προκύπτει ότι η επιστροφή των εισαγωγικών δασμών εξαρτάται από το αν συντρέχουν σωρευτικά δύο προϋποθέσεις, ήτοι. πρώτον, ύπαρξη ειδικής κατάστασης και, δεύτερον, έλλειψη πρόδηλης αμέλειας και δόλου από μέρους του ενδιαφερομένου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Φεβρουαρίου 2004, T-282/01, Aslantrans κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή 2004, σ. II-693, σκέψη 53).

Επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως

Εισαγωγή

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 36 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κακώς η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υφίστατο ειδική κατάσταση στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα οι ακόλουθες περιστάσεις συνιστούν ειδική κατάσταση: πρώτον, οι παραλείψεις και αμέλειες των ολλανδικών αρχών κατά την αποκάλυψη της απάτης και την από πλευράς τους καθυστέρηση ενημέρωσης της προσφεύγουσας για τις παρατυπίες σχετικά με τα τελωνειακά έγγραφα που εκείνη εξέδωσε, μολονότι είχαν λάβει γνώση των παρατυπιών αυτών σε πρώιμο στάδιο· δεύτερον, η πιθανή ανάμειξη στην απάτη υπαλλήλου των ισπανικών τελωνείων, καθώς και οι παραλείψεις των τελευταίων ως προς τις κοινοτικές τελωνειακές διατάξεις, και τρίτον οι παραλείψεις της Επιτροπής αναφορικά με τις υποχρεώσεις της επί τελωνειακών θεμάτων.

- 37 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται ειδική κατάσταση κατά την έννοια των τελωνειακών διατάξεων. Δεδομένου ότι δεν συντρέχει η μια από τις δύο σωρευτικά προβλεπόμενες προϋποθέσεις στο άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα, το γεγονός αυτό αρκεί προς αιτιολόγηση της απορρίψεως της αιτήσεως διαγραφής εισαγωγικών δασμών.

- 38 Το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υφίσταται ειδική κατάσταση δικαιολογούσα τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών και παρατηρεί ιδίως ότι κανένα αποδεικτικό στοιχείο ή ισχυρισμός δεν αποδεικνύει τη συμμετοχή Ισπανών υπαλλήλων στις πράξεις απάτης που αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 39 Πρέπει εξ αρχής να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι περιστάσεις που συνιστούν ειδική κατάσταση κατά το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής υφίστανται εφόσον, υπό το πρίσμα της επεικειάς που διέπει το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα, διαπιστώνονται στοιχεία τα οποία μπορούν να θέσουν τον αιτούντα σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα (αποφάσεις του Δικαστηρίου *Trans-Ex-Import*, προπαρατεθείσα, σκέψη 22, και της 27ης Σεπτεμβρίου 2001, C-253/99, *Bacardi*, Συλλογή 2001, σ. I-6493, σκέψη 56· προπαρατεθείσα απόφαση *Aslantrans* κατά Επιτροπής, σκέψη 56). Συγκεκριμένα, η προβλεπόμενη από τις κοινοτικές τελωνειακές διατάξεις ρήτρα επείκειας έχει προορισμό να εφαρμόζεται όταν οι συνθήκες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ επιχειρηματία και διοικήσεως είναι τέτοιες ώστε δεν είναι δίκαιο να επιβληθεί σ' αυτόν τον επιχειρηματία ζημία την οποία υπό ομαλές συνθήκες δεν θα υφίστατο (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, 58/86, *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, Συλλογή 1987, σ. 1525, σκέψη 22, και της 29ης Απριλίου 2004, C-222/01, *British American Tobacco*, Συλλογή 2004, σ. I-4683, σκέψη 63).

- 40 Για να αποφανθεί περί του αν οι περιστάσεις εν προκειμένω συνιστούν ειδική κατάσταση, η Επιτροπή πρέπει να εκτιμήσει το σύνολο των λυσιτελών πραγματικών περιστατικών (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1995, T-346/94, *France-aviation* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2841, σκέψη 34, και της 11ης Ιουλίου 2002, T-205/99, *Hyper* κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3141, σκέψη 93). Πάντως, αν και η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την εφαρμογή της ρήτρας επείκειας, οφείλει να ασκεί την εξουσία αυτή

σταθμίζοντας αφενός το συμφέρον της Κοινότητας να εξασφαλίζει την τήρηση της τελωνειακής νομοθεσίας και αφετέρου το συμφέρον του καλόπιστου επιχειρηματία να μη υποστεί ζημίες που υπερβαίνουν τον συνήθη εμπορικό κίνδυνο (βλ., κατ' αναλογία, την προπαρατεθείσα απόφαση Hyger κατά Επιτροπής, σκέψη 95).

- 41 Λαμβάνοντας υπόψη αυτές τις αρχές, θα πρέπει να εξετασθεί αν η Επιτροπή διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως αποφαινόμενη, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν συνιστούσαν ειδική κατάσταση.

Περί των φερομένων αμελειών των ολλανδικών αρχών ως προς την αποκάλυψη της απάτης και την καθυστέρησή τους στην ενημέρωση της προσφεύγουσας για παρατυπίες σχετικά με τα τελωνειακά έγγραφα που αυτή είχε εκδώσει

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αν και η απάτη αποτελεί συνήθη κίνδυνο τον οποίο οι επιχειρήσεις πρέπει να αναλαμβάνουν, το γεγονός ότι οι εθνικές αρχές, προς το συμφέρον της έρευνας, σκοπίμως δεν εμπόδισαν τη διάπραξη παραβάσεων και παρατυπιών, προκαλώντας έτσι τη γένεση τελωνειακής οφειλής σε βάρος του κύριου υπόχρεου, έθεσε τον τελευταίο σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan, Συλλογή 1999, σ. I-5003, σκέψη 56).
- 43 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι στις 23 Μαρτίου 1995 οι ισπανικές αρχές επισήμαναν στην DIC του Rotterdam ότι οι σφραγίδες που είχαν τεθεί επί ενός εκ των παραστατικών T 1 ήταν νόθες. Στις 31 Μαρτίου 1995, η DIC του Rotterdam

επισήμανε την παρατυπία αυτή στην FIOD του Haarlem, η οποία διέταξε έρευνα. Έκτοτε οι ολλανδικές αρχές είχαν λάβει γνώση, ήδη από τον Μάρτιο του 1995, της ύπαρξης απάτης που αφορούσε την προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι ολλανδικές αρχές παρέλειψαν ωστόσο να την ενημερώσουν για την απάτη αυτή επί πέντε μήνες. Συναφώς εκτιμά ότι είναι σχεδόν αδύνατο οι τελωνειακές αρχές να την ενημέρωσαν μόνο σε μεταγενέστερο στάδιο χωρίς η ενέργειά τους αυτή να μην ήταν σκόπιμη. Δεδομένου ότι οι τελωνειακές αρχές και η DIC του Rotterdam υπάγονται στις ολλανδικές φορολογικές αρχές, οι τελευταίες δεν θα μπορούσαν να ισχυρισθούν ότι διαφορετικά όργανα είχαν αναλάβει τη διερεύνηση της απάτης, προκειμένου να δικαιολογήσουν την καθυστέρηση ως προς την ενημέρωση της προσφεύγουσας.

- 44 Για την περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα εκτιμούσε ότι οι ολλανδικές αρχές δεν εμπόδισαν τη διάπραξη απάτης χωρίς η στάση τους αυτή να είναι σκόπιμη, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι ολλανδικές αρχές αμέλησαν εκ των πραγμάτων, ιδίως με το να μην ενημερώσουν άμεσα την προσφεύγουσα για τα δόλια τεχνάσματα εξαπάτησης των οποίων είχαν λάβει γνώση. Ισχυρίζεται επίσης ότι οι ολλανδικές αρχές δεν υπήρξαν αρκούντως επιμελείς κατά τις έρευνές τους για τις εν λόγω παρατυπίες.
- 45 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η απόκρυψη της πληροφορίας αυτής από τις τελωνειακές αρχές δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με το επιχείρημα ότι θα έπρεπε πρώτα να διαπιστωθεί η ύπαρξη συνδέσμου με άλλα έγγραφα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Μάρτιο του 1995 οι αρχές μπορούσαν ήδη να διαπιστώσουν τον σύνδεσμο μεταξύ των παραστατικών T 1 που είχαν καταρτισθεί επ' ονόματι της Hector International και των νόθων σφραγίδων. Αν και οι επίμαχες διασαφήσεις αφορούσαν πράγματι διαφορετικά προϊόντα, επρόκειτο σε όλες τις περιπτώσεις για μεταφορά κρέατος και οι διασαφήσεις αυτές ανέφεραν πάντα τον ίδιο διασαφηστή, τον ίδιο παραλήπτη, τον ίδιο μεταφορέα και τα ίδια τελωνεία έκδοσης και προορισμού. Η αμέλεια των αρχών αυτών ως προς την ταυτοποίηση και τη σύνδεση των σχετικών πληροφοριών, καθώς και η μακρά διάρκεια της έρευνάς τους είχαν ως συνέπεια να επιβαρυνθεί άσκοπα με τελωνειακή οφειλή η προσφεύγουσα, η οποία δεν είχε ενημερωθεί για τις παρατυπίες και επομένως συνέχιζε να εκδίδει παραστατικά T 1. Όμως ο ενδιαφερόμενος δεν πρέπει να υφίσταται τη ζημία που οφείλεται σε εσφαλμένη, αμελή και καθυστερημένη αντίδραση των τελωνειακών αρχών.

- 46 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ομοίως ότι, σύμφωνα με το άρθρο 379, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, οι τελωνειακές αρχές οφείλουν να επισημαίνουν το ταχύτερο δυνατό στον διασαφηνιστή την ύπαρξη παρατυπίας. Ακόμη και αν δεν είναι απολύτως βέβαιες για την ύπαρξη απάτης, ακόμη και απλές υποψίες θα έπρεπε να οδηγήσουν τις τελωνειακές αρχές στο να ενημερώσουν τον ενδιαφερόμενο.
- 47 Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι σύμφωνα με το άρθρο 94 του τελωνειακού κώδικα ήταν υποχρεωμένη, ως προβαίνουσα σε τελωνειακή διασάφηση, να παράσχει εγγύηση για τα εκδοθέντα παραστατικά T 1. Κατά τον τόπο αυτό θα συνιστούσε συνολική εγγύηση για να καλύψει τις διαδοχικές πράξεις, σύμφωνα με το άρθρο 191 του τελωνειακού κώδικα. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι εφόσον οι τελωνειακές αρχές διαπίστωσαν ότι το παραστατικό T 1 υπ' αριθ. 5100508 της 16ης Ιανουαρίου 1995 δεν έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχε εκκαθαρισθεί, ήταν προφανές ότι αυτή θα επιβαρυνόταν με δασμούς, οι οποίοι θα έπρεπε να καταβληθούν μέσω της συσταθείσας εγγυήσεως. Οι τελωνειακές αρχές δεν προέβησαν όμως σε σύντομο διάστημα στην καταχώρηση και είσπραξη των δασμών, παρά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 220, πρώτο εδάφιο, και το άρθρο 221, πρώτο εδάφιο, του τελωνειακού κώδικα. Εξ αυτού του γεγονότος η εγγύηση της προσφεύγουσας κατέστη ανεπαρκής στο τέλος του Μαρτίου του 1995. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν θα έπρεπε να είναι σε θέση να εκδίδει παραστατικά T 1 μετά την ημερομηνία αυτή, καθ' όσο χρονικό διάστημα δεν είχε συμπληρωθεί η εγγύηση σύμφωνα με το άρθρο 198 του τελωνειακού κώδικα. Η παράλειψη αυτή των ολλανδικών αρχών έναντι της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας προξένησε σοβαρή ζημία στην προσφεύγουσα.
- 48 Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι θα μπορούσε να αποφύγει τη γένεση της μεταγενέστερης τελωνειακής οφειλής εάν οι ολλανδικές αρχές την είχαν ενημερώσει για την πιθανή ύπαρξη απάτης. Επεμβαίνοντας, κακώς, με υπερβολική καθυστέρηση οι ολλανδικές αρχές προκάλεσαν ειδική κατάσταση, συνεπεία της οποίας η προσφεύγουσα βρέθηκε σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τις λοιπές επιχειρήσεις (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 2001, T-330/99, Spedition Wilhelm Rotermund κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1619).
- 49 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι στην προκειμένη περίπτωση οι ολλανδικές αρχές δεν είχαν ενημερωθεί για την απάτη και δεν επέτρεψαν σκόπιμα τη διάπραξη

παραβάσεων και παρατυπιών προς το συμφέρον της έρευνας, αντίθετα προς τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως De Haan. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει τόσο από την αίτηση διαγραφής που υπέβαλαν οι ολλανδικές αρχές όσο και από το έγγραφο του τμήματος συνεισφορών της τελωνειακής περιφέρειας του Rotterdam, της 24ης Σεπτεμβρίου 1998, με το οποίο απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας, μόλις στις 24 Ιουλίου 1995 η FIOD διαπίστωσε την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των διαφόρων παρατυπιών που αποκαλύφθηκαν από διάφορες έρευνες, χωρίς διασύνδεση αρχικά μεταξύ τους.

- 50 Η Επιτροπή επισημαίνει επίσης ότι οι ολλανδικές αρχές δεν καθυστέρησαν άσκοπα να διαπιστώσουν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των διαθέσιμων πληροφοριών και να ενημερώσουν σχετικά την προσφεύγουσα. Έτσι, το χρονικό διάστημα που διανύθηκε από τη λήψη στις Κάτω Χώρες του σήματος που αφορούσε το πρώτο παρατύπως εκκαθαρισθέν παραστατικό ήταν απολύτως αναγκαίο για να διαπιστωθεί η ύπαρξη συνδέσμου με τις παρατυπίες που διαπιστώθηκαν σε τέσσερα άλλα παραστατικά και για να εξακριβωθεί η φύση και η έκταση των παρατυπιών αυτών, κάτι που επιβεβαιώνεται από τις ολλανδικές φορολογικές αρχές στην απόφασή τους με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας. Κατά την εξέλιξη της έρευνας αυτής, οι οικείες υπηρεσίες του ολλανδικού Δημοσίου εργάστηκαν με ζήλο.
- 51 Η Επιτροπή προβάλλει επίσης ότι οι εθνικές αρχές δεν υποχρεούνται από τον νόμο να ενημερώνουν άμεσα τον προβαίνοντα σε διασάφηση όταν διαπιστώνουν παρατυπίες στο πλαίσιο διαδικασίας κοινοτικής διαμετακομίσεως και παρατηρεί ότι μία τέτοια υποχρέωση θα απέκλειε εκ των προτέρων οποιαδήποτε έρευνα σχετικά με την ενδεχόμενη συμμετοχή στις παρατυπίες του εν λόγω διασαφούντος. Συναφώς, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν είναι σκόπιμο να επεκταθεί στην παρούσα υπόθεση το ευεργέτημα της νομολογίας De Haan, καθώς ανάλογη απόφαση θα ερχόταν σε αντίθεση με την αυστηρή ερμηνεία που πρέπει να κατισχύει στην περίπτωση διατάξεων οι οποίες προβλέπουν διαγραφή εισαγωγικών και εξαγωγικών δασμών (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1999, C-48/98, Söhl & Söhlke, Συλλογή 1999, σ. I-7877).
- 52 Προκειμένου περί των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας που αφορούν την παράβαση από τις ολλανδικές αρχές, αφενός, του άρθρου 379, παράγραφος 1, του

κανονισμού εφαρμογής και, αφετέρου, των άρθρων 220, παράγραφος 1, και 221, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι πρόκειται για νέους λόγους ακυρώσεως, τους οποίους επικαλείται η προσφεύγουσα για πρώτη φορά στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως και οι οποίοι δεν στηρίζονται σε στοιχεία που προέκυψαν κατά τη διαδικασία. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο να τους κηρύξει απαράδεκτους. Επικουρικώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι από τη διατύπωση του άρθρου 379, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής προκύπτει ότι οι ολλανδικές αρχές έπρεπε να ενημερώσουν την προσφεύγουσα το αργότερο πριν από τη λήξη του ενδέκατου μήνα από την ημερομηνία καταχωρήσεως της δήλωσης κοινοτικής διαμετακομίσεως. Ως προς την προβαλλόμενη παράβαση των άρθρων 220 και 221 του τελωνειακού κώδικα, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, αφότου οι ολλανδικές αρχές εξακριβώσαν την ύπαρξη παρανόμου σχεδίου, ενημέρωσαν ταχέως την προσφεύγουσα και προέβησαν, σύμφωνα με την εφαρμοστέα νομοθεσία, στη βεβαίωση, στην κοινοποίηση και στην είσπραξη του ποσού της τελωνειακής οφειλής που διαπιστώθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

53. Εκ προοιμίου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε για πρώτη φορά κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως δύο νέους λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους από την παράβαση, αντίστοιχα, του άρθρου 379, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής και των άρθρων 220, παράγραφος 1, και 221, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα εκ μέρους των ολλανδικών αρχών. Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι με τα επιχειρήματα αυτά η προσφεύγουσα απλώς διευκρινίζει και αναπτύσσει την αιτίαση περί καθυστέρησης των ολλανδικών αρχών να την ενημερώσουν για την ύπαρξη παρατυπιών σχετικών με την εκκαθάριση των τελωνειακών διασαφήσεών της. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτίαση αυτή σαφώς υπάρχει στο εισαγωγικό δικόγραφο.

54. Επί της ουσίας, επισημαίνεται ότι η ανάγκη να γίνει έρευνα για τον προσδιορισμό και τη σύλληψη των αυτουργών ή συνεργών τετελεσμένης ή προπαρασκευαζομένης απάτης μπορεί να δικαιολογήσει κατά νόμο τη σκόπιμη παράλειψη γνωστοποιή-

σεως, εν όλω ή εν μέρει, των στοιχείων της έρευνας στον κύριο υπόχρεο, ακόμη και όταν αυτός ουδεμία συμμετοχή είχε στην τέλεση των πράξεων που συνιστούν την απάτη (προπαρατεθείσα απόφαση De Haan, σκέψη 32). Συνεπώς, οι εθνικές αρχές μπορούν νομίμως να αφήσουν να διαπραχθούν σκοπίμως παραβάσεις ή παρατυπίες προκειμένου να εξαρθρώσουν καλύτερα ένα δίκτυο, να εντοπίσουν τους δράστες και να συλλέξουν ή να ενισχύσουν τα αποδεικτικά στοιχεία. Ωστόσο, η επιβάρυνση του υπόχρεου με μια τελωνειακή οφειλή που απορρέει από τις επιλογές αυτές, οι οποίες συνδέονται με τη δίωξη των παραβάσεων, μπορεί να θίξει τη σκοπιμότητα της ρήτηρας επιείκειας που διαπνέει το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής, καθόσον ο υπόχρεος τίθεται έτσι σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα. Συνεπώς, η παράλειψη ενημερωσέως του υπόχρεου, για τις ανάγκες μιας έρευνας που διεξάγεται από τις τελωνειακές ή τις αστυνομικές αρχές, για την εξέλιξη της έρευνας συνιστά, εφόσον δεν υπάρχει δόλος ή αμέλεια εκ μέρους του υποχρέου, ειδική περίπτωση (προπαρατεθείσες αποφάσεις De Haan, σκέψη 53, και British American Tobacco, σκέψη 64 απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2004, T-332/02, Nordspedizionieri di Danielis Livio κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-4405, σκέψη 51).

- 55 Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την έκθεση της FIOD του Rotterdam της 2ας Σεπτεμβρίου 1996, η συναφής με τις εκδοθείσες από την προσφεύγουσα διασαφήσεις απάτη αποκαλύφθηκε επ' ευκαιρία τριών ανεξάρτητων ενεργειών διαφορετικών υπηρεσιών των ολλανδικών αρχών. Η πρώτη παρατυπία αποκαλύφθηκε στις 20 και 23 Μαρτίου 1995 από την DIC του Rotterdam, στο πλαίσιο έρευνας σχετικής με πράξεις μεταφοράς «γλυκαδιών» μόσχου (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω). Η δεύτερη εντοπίστηκε στις 29 Ιουνίου 1995 από το τελωνείο του Kerkrade, επ' ευκαιρία δειγματοληπτικού ελέγχου (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω). Η τρίτη αποκαλύφθηκε στις 10 Ιουλίου 1995 από το τελωνείο του Kerkrade, αφού διαπιστώθηκε ότι σε δύο τελωνειακές διασαφήσεις οι στήλες «Ελεγχος από το τελωνείο προορισμού» δεν είχαν συμπληρωθεί πλήρως (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Περαιτέρω, οι δύο τελευταίες παρατυπίες αφορούσαν προϊόντα κρέατος διαφορετικά από τα «γλυκάδια», δηλαδή βόειο κρέας και πουλερικά. Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι η FIOD του Rotterdam δεν διαπίστωσε την ύπαρξη συνάφειας μεταξύ των τριών υποθέσεων παρά μόλις στις 24 Ιουλίου 1995. Κατά συνέπεια, συνάγεται ότι στην προκειμένη περίπτωση οι ολλανδικές τελωνειακές αρχές δεν άφησαν σκόπιμα να διαπραχθούν παράνομες πράξεις προκειμένου να ελέγξουν τους αυτουρούς ή συνεργούς των τελεσθεισών απατών.

- 56 Σε κάθε περίπτωση επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στις 23 Μαρτίου 1995, οι ολλανδικές τελωνειακές αρχές ήταν ήδη ενήμερες για περίπτωση απάτης σχετικής με πράξη εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης, της οποίας η διασάφηση είχε καταρτισθεί από την προσφεύγουσα και για την οποία η προσφεύγουσα είχε την ιδιότητα κύριου υπόχρεου για τους σκοπούς εφαρμογής του καθεστώτος διαμετακομίσεως. Ωστόσο, οι ολλανδικές αρχές ενημέρωσαν την προσφεύγουσα μόλις στις 9 Αυγούστου 1995, ήτοι τεσσερισήμισι μήνες αργότερα.
- 57 Πάντως, έχει σημασία να επισημανθεί ότι το άρθρο 379, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι, όταν κάποια παρτίδα, όπως στην προκειμένη περίπτωση, δεν προσκομιστεί στο τελωνείο προορισμού και δεν μπορεί να προσδιοριστεί ο τόπος όπου διαπράχθηκε η παράβαση ή παρατυπία, το τελωνείο αναχωρήσεως ενημερώνει σχετικά τον κύριο υπόχρεο «το συντομότερο δυνατό». Αν και η διάταξη αυτή δεν καθορίζει συγκεκριμένη προθεσμία για την ενημέρωση του κύριου υπόχρεου, περιοριζόμενη στο να προβλέπει ότι η γνωστοποίηση αυτή πρέπει να γίνει το αργότερο πριν από τη λήξη του ενδέκατου μήνα από την ημερομηνία καταχωρήσεως της δηλώσεως κοινοτικής διαμετακομίσεως, επιβάλλει ωστόσο στις εθνικές αρχές υποχρέωση επιδείξεως επιμελείας ως προς την ενημέρωση του κύριου υπόχρεου.
- 58 Πράγματι, η γνωστοποίηση στον ενδιαφερόμενο της μη εκκαθάρισεως της τελωνειακής πράξης εξυπηρετεί πλείονες σκοπούς. Κατά πρώτον, σύμφωνα με το άρθρο 379, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, η ανακοίνωση αυτή πρέπει ιδίως να αναφέρει την προθεσμία τριών μηνών εντός της οποίας ο ενδιαφερόμενος δύναται να αποδείξει στο τελωνείο αναχωρήσεως την κανονικότητα της πράξεως διαμετακομίσεως ή τον τόπο όπου πράγματι διαπράχθηκε η παράβαση. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η γνωστοποίηση της εν λόγω προθεσμίας στον κύριο υπόχρεο αποτελεί προαπαιτούμενο της εισπράξεως της τελωνειακής οφειλής από τις τελωνειακές αρχές και αποσκοπεί στην προστασία των συμφερόντων του κύριου υπόχρεου (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιανουαρίου 2005, C-300/03, Honeywell Aerospace, Συλλογή 2005, σ. I-689, σκέψεις 23 και 24). Δεύτερον, η γνωστοποίηση αυτή επιτρέπει στην καλόπιστη επιχείρηση να διαπιστώσει ότι μία παρτίδα παρεξέκλινε του προορισμού της και συνεπώς να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την αποφυγή της γενέσεως τελωνειακής οφειλής εξαιτίας μεταγενέστερων αναλόγων παρτίδων. Τρίτον, η γνώση της παρατυπίας αυτής επιτρέπει ενδεχομένως στον κύριο υπόχρεο να συμπληρώσει την εγγύηση που παρασχέθηκε στις τελωνειακές αρχές για να εξασφαλίσει την καταβολή της τελωνειακής οφειλής, σύμφωνα με το άρθρο 198 του τελωνειακού κώδικα.

- 59 Πάντως, πρέπει να επισημανθεί ότι η παράλειψη άμεσης γνωστοποίησεως στον ενδιαφερόμενο της αποκαλύψεως απάτης που τον αφορά και η διενέργεια προηγούμενων ερευνών για το άτομό του δεν συνιστά αμελή συμπεριφορά των τελωνειακών αρχών. Πράγματι, όπως είναι θεμιτό οι αρχές αυτές να αφήσουν να διαπραχθούν παράνομες πράξεις για να εξαρθρώσουν καλύτερα ένα δίκτυο, να προσδιορίσουν τους ενόχους της απάτης και να συλλέξουν ή ενισχύσουν τα αποδεικτικά στοιχεία (προπαρατεθείσα απόφαση De Haan, σκέψη 53), ομοίως είναι θεμιτό να αρχίσουν έρευνες σχετικά με τις παρατυπίες που αποκαλύφθηκαν στο πλαίσιο πράξης κοινοτικής διαμετακομίσεως χωρίς να ενημερώσουν προηγούμενως τον κύριο υπόχρεο, προκειμένου ιδίως να εξακριβώσουν τη φύση και το εύρος των παρατυπιών που επισημάνθηκαν και να αξιολογήσουν την ευθύνη των επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην επίμαχη πράξη, συμπεριλαμβανομένου και του ιδίου του κύριου υπόχρεου. Η προηγούμενη γνωστοποίηση της ύπαρξης απάτης στους εμπλεκόμενους στην επίμαχη τελωνειακή πράξη θα μπορούσε πράγματι να αποβεί επιζήμια για την έρευνα και να δυσχεράνει τη συγκέντρωση των απαραίτητων αποδεικτικών στοιχείων.
- 60 Εντούτοις, όπως επισημάνθηκε από το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση De Haan, και μεν η άσκηση από τις τελωνειακές ή αστυνομικές αρχές της εξουσίας τους για τη διενέργεια έρευνας είναι θεμιτή, πλην όμως η ανάγκη διενέργειας επιμελούς έρευνας από τις αρχές αυτές συνιστά, ελλείψει οποιουδήποτε δόλου ή αμέλειας που μπορεί να καταλογιστεί στον υπόχρεο και όταν ο τελευταίος δεν πληροφορήθηκε ότι διεξάγεται έρευνα, ειδική περίπτωση (προπαρατεθείσα απόφαση De Haan, σκέψη 53). Συγκεκριμένα, όπως αναγνώρισε η Επιτροπή κατά τη διαδικασία, η παράλειψη πληροφόρησης για τη διάπραξη απάτης του κύριου υπόχρεου, θύματος της απάτης αυτής, πέραν ενός χρονικού σημείου που καθορίζεται σύμφωνα με τις περιστάσεις της κάθε περιπτώσεως, αποτελεί στοιχείο που μπορεί να θέσει τον κύριο υπόχρεο σε ειδική κατάσταση, σε ό,τι αφορά την τελωνειακή οφειλή από παράνομες πράξεις μεταγενέστερες της αποκαλύψεως της απάτης και σχετικές με την απάτη αυτή, πλην όμως προγενέστερες του χρονικού σημείου κατά το οποίο ενημερώθηκε ο κύριος υπόχρεος πληροφορήθηκε.
- 61 Η επιβάρυνση της καλόπιστης επιχειρήσεως με τελωνειακή οφειλή που απορρέει από την παράλειψη ή την καθυστέρηση των εθνικών αρχών να την ενημερώσουν για την ύπαρξη απάτης που την αφορά μπορεί να θίξει τη σκοπιμότητα της ρήτρας επιείκειας, καθώς ο υπόχρεος τίθεται κατ' αυτόν τον τρόπο σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια

δραστηριότητα. Κατά συνέπεια, δεν είναι δίκαιο να υποχρεωθεί ο επιχειρηματίας να υποστεί ζημία την οποία δεν θα υφίστατο υπό ομαλές συνθήκες (προπαρατεθείσες αποφάσεις Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, σκέψη 22, και British American Tobacco, σκέψη 63) και η οποία υπερβαίνει τον συνήθη εμπορικό κίνδυνο της οικονομικής του δραστηριότητας (προπαρατεθείσα απόφαση Hyper κατά Επιτροπής, σκέψη 95).

- 62 Στην προκειμένη περίπτωση, επιβάλλεται να καθορισθεί το χρονικό σημείο πέραν του οποίου οι ολλανδικές αρχές θα μπορούσαν να πληροφορήσουν την προσφεύγουσα για τις εν λόγω παρατυπίες. Στις 23 Μαρτίου 1995, η DIC του Rotterdam ανακάλυψε την πρώτη περίπτωση απάτης που αφορούσε την προσφεύγουσα, τη σχετική με το παραστατικό T 1 υπ' αριθ. 5100508 της 16ης Ιανουαρίου 1995. Η FIOD του Haarlem έλαβε σχετικώς γνώση στις 31 Μαρτίου 1995 και η FIOD του Rotterdam το πληροφορήθηκε στις 18 Απριλίου 1995. Δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι η FIOD ήταν η αρμόδια αρχή για να ερευνήσει τις επίμαχες παρατυπίες και για να ενημερώσει σχετικά την προσφεύγουσα. Από τις 18 Απριλίου 1995 η FIOD του Rotterdam άρχισε την έρευνά της επί της αποκαλυφθείσας απάτης. Εντούτοις, δεν ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την παρατυπία που διαπιστώθηκε παρά μόνον στις 9 Αυγούστου 1995.
- 63 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, αν και οι ολλανδικές αρχές δεν επέδειξαν αμέλεια κατά τη διεξαγωγή των ερευνών τους, το γεγονός της μη ειδοποίησής, για ορισμένη χρονική περίοδο και λόγω των αναγκών των ως άνω ερευνών, της προσφεύγουσας από τις αρχές αυτές για την απάτη που την αφορούσε αποτελεί περίπτωση που έθεσε την προσφεύγουσα σε ειδική κατάσταση ως προς ένα τμήμα της τελωνειακής οφειλής από τις επίδικες πράξεις εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως. Συγκεκριμένα, εάν η προσφεύγουσα είχε πληροφορηθεί από τις τελωνειακές αρχές το παράτυπο των διασαφήσεων εντός εύλογης προθεσμίας από τις 18 Απριλίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία ενημερώθηκε σχετικώς η FIOD του Rotterdam, θα μπορούσε να λάβει τα αναγκαία μέτρα, ύστερα από την παράνομη εκτροπή των εν λόγω παρτίδων, για να αποφύγει την εις βάρος της γένεση τελωνειακής οφειλής απορρέουσας από τις αποστολές παρτίδων που πραγματοποιήθηκαν από τις 12 Ιουνίου 1995. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι προϋποθέσεις ύπαρξης ειδικής καταστάσεως πληρούνται στην προκειμένη περίπτωση σε ό,τι αφορά την τελωνειακή οφειλή από τις διασαφήσεις που καταρτίστηκαν από την προσφεύγουσα από τις 12 Ιουνίου 1995.

- 64 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως θεωρώντας ότι η προσφεύγουσα δεν βρισκόταν, σε ό,τι αφορά την τελωνειακή οφειλή από τις πράξεις που πραγματοποιήθηκαν από τις 12 Ιουνίου 1995 και εντεύθεν, σε ειδική κατάσταση κατά την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα και του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής.
- 65 Επομένως, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί των λοιπών περιστάσεων τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα, πρέπει να γίνει δεκτό το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως.

Επί του δεύτερου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη δόλου και πρόδηλης αμέλειας από πλευράς της προσφεύγουσας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 66 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η καλή πίστη της δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση και ότι δεν αναμίχθηκε στην απάτη. Η Επιτροπή ωστόσο κακώς της προσάπτει ότι επέδειξε πρόδηλη αμέλεια.
- 67 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, στην αίτησή τους περί διαγραφής δασμών, οι ολλανδικές αρχές ανέφεραν στην Επιτροπή ότι ουδεμία πρόδηλη αμέλεια δεν μπορούσε να προσαφθεί στην προσφεύγουσα. Επιβεβαίωσαν τη θέση αυτή κατά την εξέλιξη της διοικητικής διαδικασίας, ιδίως με τις απαντήσεις τους στις δύο αιτήσεις συμπληρωματικών στοιχείων ενημερώσεως της Επιτροπής με ημερομηνία, αντίστοιχα, 8 Αυγούστου 2001 και 2 Αυγούστου 2002. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η εκτίμηση της Επιτροπής περί υπάρξεως τέτοιου είδους αμέλειας πρέπει να γίνεται επί τη βάσει όλων των σχετικών πληροφοριών, συμπεριλαμβανομένων των δηλώσεων των εθνικών αρχών (προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά

Επιτροπής, σκέψη 36), στις οποίες ο ενδιαφερόμενος έχει δικαίωμα ακροάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιανουαρίου 2000, T-290/97, Mehibas Dordtselaan κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-15, σκέψεις 27 έως 29). Όμως η Επιτροπή διαφοροποιήθηκε από τη θέση των ολλανδικών αρχών, χωρίς ωστόσο να αναφέρει κατά τρόπο επαρκή τους λόγους.

68 Ομοίως, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, όπως προκύπτει τόσο από την πρακτική της Επιτροπής (απόφαση της Επιτροπής REM 21/00, 22/00, 23/00 και 24/00, της 23ης Ιουλίου 2001, σημείο 42) όσο και από τη νομολογία (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Φεβρουαρίου 1998, T-42/96, Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-401, σκέψεις 159 και 160), για να διαπιστωθεί η ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας επιβάλλεται να εξετασθεί αν η συμπεριφορά του ενδιαφερομένου υπήρξε αντίθετη στις συνήθεις εμπορικές πρακτικές. Στην προκειμένη περίπτωση όμως η συμπεριφορά της υπήρξε σύμφωνη με αυτές τις πρακτικές. Προκειμένου ιδίως για την κατηγορία που της προσάπτεται, σύμφωνα με την οποία δεν συνήψε ασφαλιστική σύμβαση για τη μεταφορά των εμπορευμάτων, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι ολλανδικές αρχές, στην απάντησή τους της 2ας Αυγούστου 2002 στην αίτηση ενημερώσεως της Επιτροπής, ανέφεραν ότι κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών η σύναψη ασφαλιστικής συμβάσεως δεν ήταν ευχερής και ούτε καν συνήθης. Επιπροσθέτως, ισχυρίζεται ότι το γεγονός της σύναψης ή όχι ασφαλιστικής συμβάσεως δεν ασκεί καμία επίδραση στην ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας. Τέλος, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, αν και η Επιτροπή ανέφερε ότι η σύναψη ασφαλιστικής συμβάσεως αποτελεί ένα από τα κριτήρια για την εκτίμηση περί υπάρξεως πρόδηλης αμέλειας, δεν εντόπισε πάντως ούτε και διευκρίνισε τα υπόλοιπα κριτήρια που εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση. Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι δεν είχε επομένως τη δυνατότητα να αντιδράσει δεόντως.

69 Η προσφεύγουσα επισημαίνει εξάλλου ότι δεν επέδειξε αμέλεια στις εμπορικές της σχέσεις με την Hector International. Αναφέρει ότι, από τον Μάρτιο του 1993, η τελευταία εκτελούσε μεταφορές για την LEP International UK, εταιρία που ανήκει στον ίδιο όμιλο με την προσφεύγουσα, ικανοποιώντας πλήρως τις απαιτήσεις της. Κατόπιν αιτήματος της Hector International, η LEP International UK την έφερε σε επαφή με την προσφεύγουσα, η οποία άρχισε να συντάσσει παραστατικά T 1 για λογαριασμό της Hector International μόνον αφότου εξακρίβωσε ότι ήταν φερέγγυα και αφού έλαβε δήλωση σχετική με την ευθύνη και τις εγγυήσεις της Hector International σε περίπτωση εσφαλμένης εκκαθαρίσεως τελωνειακών εγγράφων. Επιπλέον, η προσφεύγουσα διασφάλισε ότι μόνον ένας περιορισμένος αριθμός παραστατικών T 1 καταρτιζόταν κάθε φορά και ότι νέα παραστατικά καταρτιζό-

νταν μόνον όταν τα προηγούμενα μπορούσαν λογικά να θεωρούνται ως εκκαθαρισθέντα. Απαιτούσε πάντα από την Hector International την επιστροφή του αποκόμματος του αντιγράφου υπ' αριθ. 5 των παραστατικών T 1, επί του οποίου υπήρχε πάντα σφραγίδα του ισπανικού τελωνείου και η υπογραφή υπαλλήλου των ισπανικών τελωνείων, οι οποίες αποδείχθηκαν ωστόσο πλαστές στη συνέχεια. Η προσφεύγουσα ελάμβανε άλλωστε, σε επιστροφή, για κάθε παρτίδα τα αποδεικτικά μεταφοράς έγγραφα τύπου «CMR» υπογεγραμμένα και σφραγισμένα για παραλαβή, τα οποία απεδείκνυαν ότι το κρέας είχε πράγματι φθάσει στον προορισμό του. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα έπραξε όλα τα λογικώς αναγκαία για να αποτρέψει την επέλευση οποιασδήποτε ζημίας οφειλομένης στη μη εκκαθάριση τελωνειακών εγγράφων και δεν επέδειξε αμέλεια.

70 Η Επιτροπή θεωρεί ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση απεφάνθη με επαρκή νομικά στοιχεία ότι η προσφεύγουσα επέδειξε πρόδηλη αμέλεια στην προκειμένη περίπτωση.

71 Επισημαίνει ότι το ζήτημα της πρόδηλης αμέλειας της προσφεύγουσας δεν σχετίζεται με το ερώτημα αν ήταν καλόπιστη ή όχι. Η Επιτροπή παραδέχεται ότι οι ολλανδικές αρχές την ενημέρωσαν ότι δεν υπήρξε ούτε δόλος ούτε πρόδηλη αμέλεια από μέρους της προσφεύγουσας. Υπενθυμίζει πάντως ότι ζήτησε δύο φορές από αυτές να διευκρινίσουν τη θέση τους, την πρώτη φορά με την αίτησή της ενημερώσεως της 24ης Νοεμβρίου 2000 και τη δεύτερη με την αίτησή της ενημερώσεως της 22ας Νοεμβρίου 2001. Εντούτοις, οι απαντήσεις των ολλανδικών αρχών δεν είχαν ουδεμία χρησιμότητα για να εξακριβωθεί αν υπήρξε πρόδηλη αμέλεια της προσφεύγουσας στην προκειμένη περίπτωση, στο μέτρο που, σύμφωνα με την επικοινωνία αυτή, οι ως άνω αρχές περιορίστηκαν στην εφαρμογή της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας, θεωρώντας ότι η προσφεύγουσα ήταν καλόπιστη μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου.

72 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη οι ιδιαίτερες ευθύνες του κύριου υπόχρεου στο καθεστώς κοινοτικής διαμετακομίσεως για να εξακριβωθεί το

αν επέδειξε πρόδηλη αμέλεια ή όχι. Επισημαίνει ότι, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης απόφασης, πρέπει να λάβει υπόψη για τον σκοπό αυτό την εμπειρία του ενδιαφερομένου, την επιμέλεια την οποία επέδειξε και την περιπλοκότητα της νομοθεσίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-75/95, Günzler Aluminium κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-497). Όμως, ως εταιρία τελωνειακών αποστολών η προσφεύγουσα ήταν έμπειρη επιχείρηση, η οποία όφειλε να γνωρίζει τους εγγενείς στις δραστηριότητές της κινδύνους (αιτιολογική σκέψη 47 της προσβαλλομένης απόφασης). Επιπλέον, η σχετική με τις πράξεις διαμετακομίσεως νομοθεσία διευκρινίζει σαφώς τις υποχρεώσεις του κύριου υπόχρεου και την ευθύνη που απορρέει από αυτές (αιτιολογική σκέψη 48 της προσβαλλομένης απόφασης). Τέλος, ο διασαφηνιστής όφειλε να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την αποτροπή του εμπορικού κινδύνου, κάτι που δεν συνέβη στην προκειμένη περίπτωση (αιτιολογικές σκέψεις 49 και 50 της προσβαλλομένης απόφασης).

73 Ειδικά επί του ερωτήματος αν η προσφεύγουσα επέδειξε επιμέλεια, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η σύναψη ασφαλιστικής συμβάσεως αποτελεί απλώς στοιχείο προς εκτίμηση. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των δεδομένων της προκειμένης περιπτώσεως, δικαίως αποφάνθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για να προφυλάξει εαυτόν από τους ενδεχόμενους κινδύνους.

74 Ως προς τα μέτρα που έλαβε η προσφεύγουσα για να βεβαιωθεί για τη φερεγγυότητα της Hector International, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέσθηκε αυτά τα πραγματικά περιστατικά παρά μόνο με το υπόμνημά της απαντήσεως. Υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα υπέγραψε δήλωση βεβαιώνουσα ότι δεν έχει τίποτε να προσθέσει στο φάκελο υποθέσεως που διαβίβασαν οι ολλανδικές αρχές και ότι είχε την ευκαιρία να καταστήσει γνωστές τις παρατηρήσεις της σχετικά με την επιστολή της Επιτροπής της 11ης Οκτωβρίου 2001, με την οποία η Επιτροπή κατέληγε ρητά στην ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας της προσφεύγουσας. Η Επιτροπή εκτιμά συνεπώς ότι η προσφεύγουσα αβίασμα επικαλείται τα νέα αυτά πραγματικά στοιχεία σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας, προκειμένου να της προσάψει την αιτίαση ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς την προσβαλλόμενη απόφαση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 75 Για να εκτιμηθεί το αν υφίσταται πρόδηλη αμέλεια, κατά την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα και του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής, επιβάλλεται να ληφθούν υπόψη ιδίως η περιπλοκότητα των διατάξεων, η παράβαση των οποίων οδηγεί στη γένεση τελωνειακής οφειλής, καθώς και η επαγγελματική εμπειρία και η επιμέλεια της επιχειρήσεως (προπαρατεθείσα απόφαση *Söhl* και *Söhlke*, σκέψη 56).
- 76 Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή ανέφερε στην προσβαλλόμενη απόφαση, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα, ως έμπειρη επιχείρηση, όφειλε να γνωρίζει την τελωνειακή νομοθεσία και τους εμπορικούς κινδύνους της δραστηριότητάς της (αιτιολογική σκέψη 47), δεύτερον, ότι η νομοθεσία σχετικά με τις πράξεις διαμετακομίσεως διευκρινίζει σαφώς τις υποχρεώσεις του κύριου υπόχρεου και την ευθύνη που απορρέει από αυτές (αιτιολογική σκέψη 48) και, τρίτον, ότι, λαμβανομένων υπόψη των ευθυνών της ως κύριου υπόχρεου, εναπέκειτο στην προσφεύγουσα να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα έναντι του εμπορικού κινδύνου (αιτιολογική σκέψη 49).
- 77 Ωστόσο, τα τρία προαναφερθέντα στοιχεία, δηλαδή η περιπλοκότητα των νομοθετικών διατάξεων, η επαγγελματική εμπειρία και η επιμέλεια της επιχειρήσεως, αποτελούν απλώς κριτήρια εκτιμήσεως, επί τη βάσει των οποίων θα εκτιμήσει η Επιτροπή *in concreto* εάν η συμπεριφορά του επιχειρηματία υπήρξε ή όχι πρόδηλα αμελής (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση *Söhl* και *Söhlke*, σκέψη 59). Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποχρεούται, στο πλαίσιο της αναλύσεώς της, να εντοπίσει τις συγκεκριμένες πράξεις ή παραλείψεις του αιτούντος τη διαγραφή, οι οποίες, θεωρούμενες μεμονωμένα ή στο σύνολό τους, συνιστούν πρόδηλη αμέλεια, υπό το πρίσμα ιδίως των αναφερθέντων κριτηρίων.
- 78 Συναφώς, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι οι ολλανδικές αρχές, τόσο με την αίτησή τους διαγραφής όσο και σε δύο περιπτώσεις στη συνέχεια κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής, αποφάνθηκαν ότι δεν ήταν δυνατό

να αποδειχθεί ότι η προσφεύγουσα ενήργησε δολίως ή με πρόδηλη αμέλεια. Η Επιτροπή θεώρησε εντούτοις στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας έπρεπε να θεωρηθεί ως αποτέλεσμα πρόδηλης αμέλειάς της (αιτιολογική σκέψη 51). Πάντως, αν και η Επιτροπή μπορούσε να διαφοροποιηθεί από την τοποθέτηση των εθνικών αρχών (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση *France-aviation κατά Επιτροπής*, σκέψη 36), όφειλε εκείνη να αποδείξει, βάσει κρίσιμων πραγματικών στοιχείων, την ύπαρξη προδήλως αμελούς συμπεριφοράς της προσφεύγουσας.

79 Όμως, όπως αναγνώρισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εντοπίζει παρά μόνον δύο ιδιαίτερες συμπεριφορές της προσφεύγουσας που θα μπορούσαν να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη πρόδηλης αμέλειάς της. Πρόκειται, πρώτον, για το γεγονός της μη επιτηρήσεως των εμπλακέντων [στη διαμετακόμιση] και, δεύτερον, το γεγονός της μη συνάψεως των καταλλήλων ασφαλιστικών συμβάσεων (αιτιολογική σκέψη 49).

80 Ως προς την πρώτη αιτίαση, η οποία αντλείται από την παράλειψη της προσφεύγουσας να επιτηρήσει τους εμπλακέντες [στη διαδικασία διαμετακομίσεως], η προσβαλλόμενη απόφαση ουδόλως διευκρινίζει ως προς τί υπήρξε αμελής η προσφεύγουσα επ' αυτού. Ελλείπει αναπτύξεως, έστω και ελάχιστης, της αιτιάσεως αυτής το Πρωτοδικείο οφείλει να θεωρήσει ότι δεν αποδείχθηκε αμέλεια. Η αποδοχή της αιτιάσεως αυτής θα ισοδυναμούσε με το να θεωρηθεί αναγκαστικά ως επιδείξας πρόδηλη αμέλεια κάθε επιχειρηματίας που καθίσταται θύμα δολίων ενεργειών τρίτων, με τους οποίους διατηρούσε εμπορικές σχέσεις.

81 Είναι σημαντικό να σημειωθεί, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έλαβε σειρά προληπτικών μέτρων έναντι της Hector International. Έτσι, δεν άρχισε να καταρτίζει παραστατικά T 1 για λογαριασμό της Hector International παρά μόνον αφότου βεβαιώθηκε ότι η εταιρία αυτή ήταν φερέγγυα και αφού έλαβε δήλωση σχετική με την ευθύνη και τις εγγυήσεις της τελευταίας σε περίπτωση εσφαλμένης εκκαθαρίσεως τελωνειακών εγγράφων. Επιπλέον, διασφάλισε ότι μόνον ένας περιορισμένος αριθμός παραστατικών T 1 καταρτιζόταν κάθε φορά και ότι νέα παραστατικά καταρτιζόνταν μόνον όταν τα προηγούμενα μπορούσαν λογικά να θεωρηθούν ως εκκαθαρισθέντα. Τέλος, επέμενε πάντα να της επιστρέφεται το απόκομμα του αντιγράφου υπ' αριθ. 5 των παραστατικών T 1, επί του οποίου

υπήρχε πάντα σφραγίδα του ισπανικού τελωνείου και η υπογραφή υπαλλήλου των ισπανικών τελωνείων, καθώς και τα αποδεικτικά μεταφοράς έγγραφα τύπου «CMR» υπογεγραμμένα και σφραγισμένα για την παραλαβή. Αυτές οι προφυλάξεις, των οποίων η ύπαρξη δεν αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή, αποδεικνύουν μία προσεκτική και δέουσα συμπεριφορά της προσφεύγουσας κατά την επιτήρηση των εμπλακέντων στις επίδικες τελωνειακές πράξεις.

- 82 Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι αβάσιμα η προσφεύγουσα στηρίζεται επ' αυτών των πραγματικών στοιχείων, διότι τα επικαλέσθηκε μόλις κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως. Επιβάλλεται, πράγματι, να υπομνησθεί ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας της προσφεύγουσας στην προκειμένη περίπτωση. Όμως, στο έγγραφό της με ημερομηνία 11 Οκτωβρίου 2001, με το οποίο γνωστοποίησε τις αντιρρήσεις της, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε γιατί θεωρούσε ότι η προσφεύγουσα υπήρξε αμελής κατά την επιτήρηση των εμπλακέντων. Η προσφεύγουσα, με την απάντηση της 9ης Νοεμβρίου 2001, υποστήριξε ότι δεν επέδειξε αμέλεια, αναφέροντας ιδίως ότι ενήργησε ευσυνείδητα σε ό,τι αφορά τη μεταφορά και ότι δεν ήταν σε θέση να εξακριβώσει εάν διαπράχθηκαν παρατυπίες κατά την εκκαθάριση. Εν συνεχεία, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή αποδέχθηκε την αιτίαση περί πλημμελούς επιτηρήσεως των εμπλακέντων, χωρίς ωστόσο να τη διευκρινίσει περαιτέρω. Στο εισαγωγικό της δικόγραφο η προσφεύγουσα επανέλαβε ότι καμία κατηγορία δεν μπορούσε να της προσαφθεί σε σχέση με τις παρατυπίες που διαπιστώθηκαν και επέμεινε ότι η συμπεριφορά της στην προκειμένη περίπτωση ήταν σύμφωνη με τις συνήθεις εμπορικές πρακτικές. Η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντικρούσεως, εμμένει στη θέση της και αμφισβητεί τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, η προσφεύγουσα δεν θα ήταν δυνατό να κατηγορηθεί ότι συμπλήρωσε στο υπόμνημά της απαντήσεως τους κρίσιμους ισχυρισμούς και πραγματικά στοιχεία κατά της απόψεως που περιέχει η προσβαλλόμενη απόφαση και το υπόμνημα αντικρούσεως.

- 83 Ως προς τη δεύτερη αιτίαση περί μη συνάψεως από μέρους της προσφεύγουσας των κατάλληλων ασφαλιστικών συμβάσεων, πρέπει να σημειωθεί ότι, αν και εναπόκειται στις επιχειρήσεις να λάβουν προληπτικά μέτρα έναντι των συνήθων εμπορικών κινδύνων και αν και, κατά συνέπεια, από μόνο του το γεγονός της επελεύσεως

οικονομικής ζημίας δεν συνιστά ειδική κατάσταση κατά την έννοια της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση *Hyper* κατά Επιτροπής, σημεία 113 και 114), δεν μπορεί εντούτοις να γίνει δεκτό, ως γενικός κανόνας, ότι η μη σύναψη ασφαλιστικής συμβάσεως αποτελεί αυτή καθαυτή πρόδηλα αμελή συμπεριφορά της επιχειρήσεως. Η Επιτροπή δεν εξέθεσε στην προσβαλλόμενη απόφαση τους λόγους για τους οποίους, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως, η παράλειψη ασφαλίσεως έναντι των κινδύνων από τις επίδικες πράξεις αποτελούσε συμπεριφορά προδήλως αμελή της προσφεύγουσας. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η σύναψη ή μη κατάλληλης ασφαλίσεως καθορίζει το ποιος θα αναλάβει το βάρος της τελωνειακής οφειλής και των ζημιών που οφείλονται στις επίδικες πράξεις, δηλαδή είτε ο εκτελωνιστής είτε ο ασφαλιστής του. Πάντως, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να στραφεί κατά ασφαλιστικής εταιρείας για να ανακτήσει το ποσό της τελωνειακής οφειλής που τη βαρύνει και πρέπει επομένως να την αναλάβει η ίδια δεν έχει επίπτωση στις προϋποθέσεις γενέσεως δικαιώματος διαγραφής της εν λόγω οφειλής για λόγους επιείκειας ούτε, κατά συνέπεια, στην υποχρέωση της Επιτροπής να εγκρίνει τη διαγραφή αυτή εάν πληρούνται οι ως άνω προϋποθέσεις. Άλλωστε, ο ασφαλιστής θα μπορούσε είτε να υποκατασταθεί στα δικαιώματα του εκτελωνιστή έναντι των τελωνειακών αρχών είτε να αναμείνει το αποτέλεσμα των ενεργειών του εκτελωνιστή ενώπιον της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, η μη σύναψη ασφαλιστικής συμβάσεως δεν συνιστά αμέλεια.

84. Επιπροσθέτως, επιβάλλεται να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα, η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε περιπτώσεις οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις που δεν ενέχουν ούτε δόλο ούτε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου. Ομοίως, το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει ότι η αίτηση διαγραφής πρέπει να συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως που προκύπτει από περιστάσεις όπου δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια. Από τη διατύπωση των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι πρέπει να υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της αμελείας που προσάπτεται στην επιχείρηση και της διαπιστούμενης ειδικής καταστάσεως. Ελλείψει τέτοιου συνδέσμου, θα ήταν ανεπιεικές να απορριφθεί η αίτηση διαγραφής ή επιστροφής. Στην προκειμένη περίπτωση, πάντως, πρέπει να επισημανθεί ότι η παράλειψη σύναψης ασφαλιστικής συμβάσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας ούτε συνέβαλε στην τέλεση της απάτης ούτε δυσχέρανε την αποκάλυψή της. Κατά μείζονα λόγο, η περίπτωση αυτή δεν έχει απολύτως ουδεμία σχέση με το ότι οι ολλανδικές αρχές δεν γνωστοποίησαν στην προσφεύγουσα, για ορισμένη χρονική περίοδο, την ύπαρξη απάτης σχετικής με μία από τις διασαφήσεις της.

- 85 Επιβάλλεται επομένως το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως αποφαινόμενη ότι υπήρξε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους της προσφεύγουσας.
- 86 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτό.
- 87 Κατά συνέπεια, η παρούσα προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 88 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς τα αιτήματά της, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τα αιτήματα αυτής.
- 89 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 4, του κανονισμού διαδικασίας, το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον, φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την παρέμβασή του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση REM 08/00 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 2002, στο μέτρο που αρνείται τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών που επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα για τις τελωνειακές πράξεις που πραγματοποίησε από τις 12 Ιουνίου 1995.**

- 2) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.**

- 3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Σεπτεμβρίου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. D. Cooke

Πίνακας περιεχομένων

Νομικό πλαίσιο	II - 3889
Κανόνες σχετικοί με την εξωτερική κοινοτική διαμετακόμιση	II - 3889
Κανόνες περί επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών	II - 3892
Ιστορικό της διαφοράς	II - 3893
Επίδικες πράξεις εξωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης	II - 3893
Διοικητική διαδικασία σχετικά με την αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών	II - 3896
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	II - 3899
Σκεπτικό	II - 3900
Επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως	II - 3901
Εισαγωγή	II - 3901
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3901
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3902
Περί των φερομένων αμελειών των ολλανδικών αρχών ως προς την αποκάλυψη της απάτης και την καθυστέρησή τους στην ενημέρωση της προσφεύγουσας για παρατυπίες σχετικά με τα τελωνειακά έγγραφα που αυτή είχε εκδώσει	II - 3903
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3903
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3907
Επί του δεύτερου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη δόλου και πρόδηλης αμέλειας από πλευράς της προσφεύγουσας	II - 3912
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3912
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3916
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 3920